

Landsstingets Forhandlinger. (21.) 321
 321
 5. Nov. 1889: 1. Beh. af Lovf. om Told- og Skibsafgifterne. 322

har ikke havt Mod til at forlange Protection, selv hvor man mente, den var ønskelig, og mente, at den var rigtig. Man har omgaaet Spørgsmaalet og sagt, at man vilde have en moderat Beskyttelse, og selv Forhandlerne, som i deres Hjerte ere af en anden Mening, have ikke turdet gaa videre end til at indrømme en moderat Beskyttelse. Det er et mærkeligt Fænomen, at der her findes to Foreninger, en saakaldet „Toldreformforening“ og en anden „Forening for det nationale Arbejde“, som i Virkeligheden tilstræbe et aldeles modsat Maal, men hvis Program mødes i at forlange en moderat Beskyttelse, saaledes at enhver Mand godt kan forsvare at være Medlem af begge Foreninger. I deres Hjerte ønske de hianden Døden og Hævelen, men i deres Programmer optræde de overensstemmende. Skal man have Beskyttelse, skal den være effektiv, ligemeget om man kalder den moderat eller ikke moderat. Jeg tror, at den høitærede Minister har været meget heldig i Udtrykket, naar han ved Fremtættelsen af Lovforslaget talte om passende Beskyttelse; men der kan naturligvis være stor Meningsforskjel om, hvad der er passende og ikke passende, og det vil komme frem i hvert enkelt Tilfælde. Den nuværende Toldtarif er jo en protektionistisk Toldtarif, forsaavidt enhver Toldtarif, som indeholder protektionistiske Momenter, ikke er en Frihandels-toldtarif. Men jeg tror, at man kan sige, at den tilfredsstiller alle rimelige Fordringer til en Moderation; thi jeg tror, at man skal have ondt ved at paavise, at nogen enkelt Mand, Selskab eller Institution har beriget sig i høj Grad under det nuværende System paa Grund af og ved Hjælp af Tolden. Hvorvidt den høitærede Minister har været heldig ved de Forandringer, som ere stete i saa Henseende, idet nogle Positioner have faaet mindre Beskyttelse end før, skal jeg ikke kunne have nogen bestemt Mening om. Den Tid, som der blev levnet Medlemmerne fra Forslagets Fremsettelse til dens Behandling, har været saa kort, at jeg ikke har havt Leilighed til at konferere med Industriadrivende i de forskellige Bråncher. Kun skal jeg bemærke, at jeg ikke tror, at Olieværkerne ville føle sig meget opbyggede ved det nærværende Lovforslag, idet det rimeligvis berøver dem den

Beskyttelse, de i saa høj Grad have nodig, saa at de næppe ville kunne bestaa. Det vil fremgaa, naar Sagen, som sædvanligt og naturligt er, henvises til et Toldlovudsvalgs videre Behandling, hvortil da Andragender ville strømme ind fra de Industriadrivende, der trues.

Manufakturvaretolben siges at være meget simplificeret ved det foreliggende Forslag, og det er den ogsaa utvivlsomt, forsaavidt som Antallet af Positioner er mindre end efter den gamle. Men om det er nogen virkelig Simplifikation, har jeg ikke nogen Mening om. Manufakturvaretolben er en Labyrinth for Enhver, der ikke er enten Manufakturist eller Toldembedsmand. Ogsaa dette Spørgsmaal vil imidlertid komme frem, naar Sagen behandles i Toldlovudvalget. Det maa paastjones med stor Taknemmelighed fra de Industriadrivendes Side, at man har foreslaaet Kul, Stenkul, til Toldfrihed. Det vil i ikke ringe Grad lette en Del Industriegrene; men ikke samme Tilfredsstillelse følger man ved at se, at Skibsafgiften fremdeles er foreslaaet bevaret usorandret, som den nu er. Dette Emne har været Gjenstand for Diskussion saa ofte i Landsstinget, at jeg ikke atter skal komme nærmere ind derpaa. I sin Tid, da der i Folkethinget var indbragt Forslag om Ophævelse af Skibsafgiften, har jeg talt og stemt derimod, fordi Forslaget dengang blev indbragt som en Foranstaltning, der væsentlig, saavidt jeg kunde skjønne, kun gik ud paa at berøve Staten en Indtægt af en Million Kroner om Aaret. Dengang stemte jeg derimod, fordi jeg mente, at hvorvel jeg end kunde ønske, at Skibsafgiften ophævedes, var denne Foranstaltnings Nødvendighed og Nytte ikke saa stor, at Staten burde offere en Million Kroner om Aaret; men i dette Tilfælde er der slet ikke Tale om, at Staten skal offere Noget som helst, men kun om en Omlægning af Skatter og uden at jeg vil gienoptive den Diskussion, som saa ofte er ført her, skal jeg kun sige, at jeg fastholder min Overbevisning om, at Skibsafgiften fremfor mange andre bør falde ved den første givne Leilighed. Hvis Valget i Gr. stilles imellem at vedligeholde Tolden paa Stenkul og opgive Skibsafgiften eller omvendt at opgive Tolden paa Kul og vedligeholde Skibsafgiften — disse to Positioner ind-